

Arrest

nr. 74 493 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, betekend op 1 juni 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 10 juni 2011 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 15 oktober 2010 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing wordt betekend op 1 juni 2011 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. (...)”

1.3. Op 1 juni 2011 wordt aan verzoekster tevens een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde betekend. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...) artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkene is enkel in het bezit van haar Marokkaanse identiteitskaart geldig tot 08.03.2017.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Oostenrijk, Griekenland, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta, om de volgende reden : Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden. Betrokkene is in het bezit van haar Marokkaanse identiteitskaart geldig tot 08.03.2017. Uit het dossier van betrokkene blijkt er dat zij in het bezit is van haar Marokkaans paspoort vervallen sedert 20.11.2002.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijf-situatie, zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Betrokkene heeft reeds een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen op 29.10.2005 geldig 30 dagen voor illegaal verblijf, naar aanleiding van haar huwelijksdossier ingediend bij de stad Antwerpen. Op 17.11.2005 besliste de stad Antwerpen tot een weigering van de voltrekking van het huwelijk. Haar intentie om te huwen geeft haar echter niet automatisch recht op verblijf, zij kan naar haar land terugkeren om een visa te krijgen. Zij werd op 24.10.2006 door de politie van Antwerpen aangehouden voor illegaal verblijf en werd gerepatrieerd op 18.01.2007 onder escorte. Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 16.12.2009. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 15.10.2010. Betrokkene is opnieuw in illegaal verblijf aangetroffen. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend zal worden.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden. Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Casablanca.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij merkt in haar nota op dat verzoekster op 22 juni 2011 onder escorte gerepatrieerd werd naar Casablanca. Dit vindt steun in het administratief dossier en wordt ter terechtzitting door de raadsman van de verzoekende partij ook niet ontkend.

2.2. Voor wat betreft de eerste bestreden beslissing dient de Raad op te merken dat het belang van verzoekende partij bij haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet erin bestaat

haar verblijf in het Rijk een legaal karakter te verlenen (cf. RvS 25 mei 2005, nr. 144.961). Aangezien verzoekster niet meer op het grondgebied van het Rijk verblijft, kan zij geen voordeel meer halen uit het door haar ingestelde beroep. Een aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend wordt op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet veronderstelt ook het bestaan van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van herkomst wordt ingediend. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota zijn er, wanneer de aanvrager zich nadien in het land van herkomst bevindt, per definitie geen buitengewone omstandigheden meer op grond waarvan hij niet naar het land van herkomst kan terugkeren om er zijn aanvraag in te dienen (cf. RvS 13 maart 2009, nr. 180.989).

2.3. In haar verzoekschrift geeft verzoekster onder het kopje *“Belang in hoofde van verzoekster”* aan dat deze *“in deze evident aanwezig is aangezien de bestreden beslissingen een zeer verregaand effect heeft (sic) op het verblijf van verzoekster en diens (sic) fysieke vrijheid.”* Aangezien verzoekster zich in het land van herkomst bevindt is voormeld omschreven belang niet meer actueel. Ter terechtzitting maakt de raadsman van de verzoekende partij met de mededeling *“dat elke beslissing belangrijk is en men nooit weet de uitkomst zal zijn van het beroep”* niet aannemelijk dat verzoekster nog een actueel belang zou hebben bij de huidige vordering voor zover ze gericht is tegen de eerste bestreden beslissing .

2.4. Ook voor wat betreft de tweede bestreden beslissing dient de Raad op te merken dat verzoekster geen belang meer heeft bij de handhaving van haar beroep, aangezien de bestreden maatregel werd uitgevoerd en zijn volledige uitwerking heeft gehad.

2.4. Waar verzoekster nog de schending opwerpt van artikel 13 EVRM dient de Raad op te werpen dat dit verdragsartikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te voeren dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht is geschonden (cf. RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462).

Derhalve is het beroep onontvankelijk bij gebrek aan actueel belang. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota, is gegrond.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA